

Чалом, чалом савецкай вызваленчай *фуфайцы*! Сымбалю нашае аднолькавасці й прыніжанасці. Лягернаму ратунку ад сьцюжаў. Чалом вынаходніку самае перадавое ўніформы ў сьвеце — ватоўкі, якая пазбаўляе ад усялякага цяжару адметнасці, якая ўшчэнт вынішчае індывідуальнасць, непатрэбную „настайшчаму чалавеку“, вызваляе ад сябе самога.

І мы ў *фуфайцы* самі не свае. Надзіманья, а значыць — падманья.

Хабар

Сяргей Навумчык

Слова *хабар* паходзіць зь цюрскай мовы. *Хабар* у ХХ стагодзьдзі — гэта зусім ня тое, што было ў мінуўшчыне. Пляшка самагону брыгадзіру ад бабулькі, каб даў каня ўзараць соткі пад бульбу. Мех той самай бульбы ад брыгадзіра — начальніку рамонтнай майстэрні, каб па-за чаргой давёў да ладу трактар. Скрыня каньяку ці зуброўкі начальніку маскоўскага глаўку ад менскага міністра, каб уключылі ў плян дабудову якога-небудзь прамысловага гіганта. У падобных выпадках *хабар* выглядаў спосабам выйсьці зь лябірынтаў сацыялістычнай эканомікі, адміністрацыйнай сыстэмы ці так званана „самага справядлівага правасудзьдзя“. І ніхто ня кіне камень у маці, якая несла *хабар* пракурору, каб вызваліць несправядліва засуджанага сына.

Але было і інакш, і *хабарам* магла выступаць — пэўны факт — калекцыйная стрэльба за дзясяткі тысячаў рублёў, якую Машэраў ад ЦК КПБ падараваў Леаніду Брэжневу на ягоны чатырохзорны юбілей.

У апошнія пяць гадоў нашага стагодзьдзя ў *хабара* зьявілася слова-спадарожнік — такса. Любая паслуга — ці то паступленьне ў інстытут, ці то пазачарговае атрыманьне візавага штампіку ў пашпарце — мае свой дакладны грашовы эквівалент.

Заўважана, што *хабарніцтва* буяе там, дзе ўлада начальства, а ня ўлада закону.

Халява

Рыгор Барадулін

Бот складаецца зь перадоў, заднікаў, падэшвы, запяткаў, альбо абцасаў, і самае галоўнае — з *халявы*. *Халявы* могуць быць кароткімі і даўгімі, калянымі, наглянцаванымі, мяккімі ірховымі, суровымі іхтовымі. *Халявы*, можна сказаць, аблічча ботаў. Адсюль і прыказка: „*Відаць пана па халявах*“. А пра тое, калі ад ботаў толькі засталіся *халявы*, кажуць: „Пан у ботах, а сьлед босы“.

І на пачатку ХХ-га стагодзьдзя, і асабліва ў сярэдзіне яго адмысловую ўвагу шаўцы аддавалі *халявам*: каб сонечных зайчыкаў ганялі, як люстэркі — так патрабавалі заказчыкі.

Апошнім часам слова „*халява*“ было адарвана ад ботаў і пачало ўжывацца ў іншым сэнсе. *Халява* — значыць дармаўшчына. *На халяву* — гэта значыць на дурня напіцца, наесьціся, ці чым палатацца.

Ст’юардэсы любяць анекдот. Міжнародная лінія. Разносяць выпіўку, закусць... Падыходзіць ст’юардэса да саўка і прапануе выпіць ды падмацавацца. Ён у адказ: „Бабак няма“, і так некалькі разоў. Тады ст’юардэса зьявязалася